

vise žalobcům příslušející ony části, které jim předem vyplatil i se 6% úrokem, ano byl oprávněn i pro případ prozrazení vad strojů odškodniti se používáním patentu po tak dlouho, dokud by mu nebyla nahrazena škoda, která by mu tím vzešla. Postaral se tedy žalovaný o své zájmy takovým způsobem, že byl vyloučen jakýkoliv nepoměr — tím spíše ovšem nápadný nepoměr — mezi jeho plněním a vzájemným plněním žalobců.

Čís. 5151.

Prohlášením »že od manžela ničeho nežádá a nechce«, vzdala se manželka veškerých nároků proti němu.

Bezplatné v z d á n í s e nároku nevyžaduje formy notářského spisu, třebaž šlo o vzdání se nároku vůči manžel.

(Rozh. ze dne 24. června 1925, Rv I 792/25.)

Ve sporu manželky proti manželovi o výživné bylo zjištěno, že manželka po svém návratu z Ruska navštívila manžela, jenž jí řekl, že by bylo dobře, kdyby se rozešli, načež ona odvětila, že nejede za ním, aby si nemyslel, že za ním jede, že od něho nic nežádá a nechce. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Třebaže je přisvědčiti k názoru dovolání, že prohlášení, jímž se kdo čeho vzdává bezplatně, jest vykládati co nejúžeji, nelze přece slovům žalobkyně, »že od žalovaného ničeho nežádá a nechce« za okolností, za kterých podle zjištění nižších stolic byla pronesena, rozuměti jinak, než tak, že se žalobkyně jimi mínila vzdáti všech nároků proti manželovi, tedy i nároků na výživné pro minulosť a budoucnosť. Názor, že se žalobkyně výživného pro budoucnosť nemohla vzdáti, protože nemohla věděti, zda žalovaný v budoucnosti bude míti nějaké jmění, by byl povinen výživu poskytovat, její nárok tedy že byl ještě nejistý, postrádá vší zákonné opory, neboť učí denní zkušenosť právního života, že se strany platně zřikají i práv ještě nenabytých aneb pochybných. Možnosti té svědčí jasně ustanovení §§ 551 a 1380 obč. zák. a znění Šu 1444 obč. zák. jí nikterak nebrání. Pravda je, že bezplatné vzdání se nároků je podle Šu 1381 obč. zák. pokládáno za darování, ale mylným je názor, že se proto platně může státi jen ve formě notářského spisu. Z materiálů k zákonu ze dne 25. července 1871 ř. zák. čís. 76 plyne jasně, že se nařízené zachování notářské formy vztahuje jen k darovacím slibům zavazujícím (obligatorním), ale nikoli též k darovacím slibům zprošťujícím (liberatorním), takže darovací prominutí dluhu i nadále, třebaže se stalo bezformálně, má úplný účinek sprošťující. Na tom ničeho nemění, že v projednávaném případě jde o prominutí dluhu mezi manželí, neboť zmíněný zákon čís. 76 ř. zák. z roku 1871, vypočítávající v Šu 1 ony smlouvy, jež k platnosti vyžadují formy notářského spisu, jí pro tento druh smluv mezi manželí ujednaných neuvádí.